

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

תוכן עניינים

- א. שזכה קנה ליטול ממנו קולמוס לכתוב ממנו ספרי תורה נביאים וכתובים
1.....
- ב. ועדיין לא נאסר (יין של עמוני ולא) יין של נכרים
1.....
- ג. אין בין מוסגר ומוחלט אלא פריעה ופרימה
5.....

דף קו.

א. שזכה קנה ליטול ממנו קולמוס לכתוב ממנו ספרי תורה נביאים וכתובים

י"א¹ שספר תורה צריך לכתבו בקולמוס של קנה, ולא בנוצה. ואין נוהגין
בן².

ב. ועדיין לא נאסר (יין של עמוני ולא) יין של נכרים

¹ רמ"א יו"ד רע"א ז מהמרדכי

² אמת שבמרדכי פ"ק דגיטין כתוב כן בהג"ה בשם הר"ש אבל איני יודע טעם לדבר ואולי הוא כמו שמצינו בסדר גטין של מהר"י מרגליות שכתב שאין לכתוב בקנה של ברזל דהוה כמו חקיקה ואף על גב דחק ירכות כשר מכל מקום כל כמה שאפשר לעשות בלא שום חקיקה עדיף כו' ואפשר שכן הוא גם בשל נוצה שהיא דקה וכן כתוב הטעם בלבוש וסיים שאין נוהגין כן. וכן פסק בט"ז שם ה' ובבאר הגולה יט ובית הלל וש"ך יג שאין נוהגין כן

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

יין שנתנסך³ לעכו"ם אסור בהנייה⁴ והשותה ממנו כל שהוא⁵ לוקה⁶ מן התורה⁷, יין שנתנסך לה כזבה שקרב לה וכיון שאיסור זה משום עכו"ם הוא אין לו שיעור שנאמר בעבודת עכו"ם (דברים יג פסוק יח) וְלֹא יִדְבַק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן הַחֵרֶם.

וכן האוכל כל שהוא מתקרובת עכו"ם מבשר או מפירות אפילו מים ומלח האוכל מהן כל שהוא לוקה⁸ שנאמר (שם לב פסוק לח) אֲשֶׁר חֵלֵב זְבָחִימוֹ

³ רמב"ם מאכלות אסורות פי"א ה"א וה"ב

⁴ ולדעת הרמב"ם לוקים על הנאתו שתי מלקות אחת משום ולא ידבק בידך מאומה ואחת משום ולא תביא תועבה וכו' כמ"ש בהל' ע"ז פ"ז ה"ב נבי תקרובת ע"ז וכ"כ בלח"מ מאכ"א שם, ובתבואות שור סי' ב ס"ק א שה"ה י"ג ועי' פסקי הלכות יד דוד ח"ב בהשמטות לדף כג, שר"ל שלוקים דוקא על הנאה שאין בה כילוי היין, שאף לאחר הנאתו עדיין שם ע"ז עליו, עי"ש מעמו. ועיין ברמב"ן בהשנות לסהמ"צ ל"ת קצד: יתכן; החינוך מ' קיא שלוקה משום דהשמר לך הנ"ל

⁵ ועיין בכסף משנה שהקשה מנין זה לרמב"ם שלוקה בכל שהוא וכן הקשה בהשנות הרמב"ן לספר המצוות כאן ועיין להם משנה וברדב"ז שהביאו מקור לדברי הרמב"ם

⁶ ועיין שואל ומשיב מהר"ק ח"ג סי' ל שכתב שלפ"ז אין מועיל הגעלה לכלי שנאסר מיין זה כיון שאין מועיל הגעלה לדבר שנאסר במשהו

⁷ הרמב"ם בספר המצוות (ל"ת קצ"ד) הביא ראיה מכאן שאמרו ועדיין לא נאסר יין של עבודה זרה כו'. שיין נסך אסור מן התורה, והרמב"ן בהשנותיו (על ספה"מ שם) כתב עליו וז"ל זה ודאי מעות, לפי שעל סתם יינם נאמרו הדברים, שהיין המונח אצלם מיין העמוני סתם יינם היה לא יין שנתנסך ממש לעבודה זרה, ולפיכך קראוהו יין של עבודה זרה, ובתחלה לא היו מפתות בשתיה אלא בדברים המותרים והמורגלים הם שאין להם שמץ עבודה זרה ואיסור, שלא היה שומע לה עד שהיה היין בוער בהם ולוקה לבם לזנות, ולפיכך הוצרכו לומר שעדיין לא נאסר. ועיין באר שבע כאן שכתב ולי נראה ליישב דברי הרמב"ם, שאף הוא סבר שעל סתם יינם נאמרו הדברים כאן, ומה שהביא ראיה מכאן שיין נסך אסור מן התורה, רצה לומר משום דאלמלא שיין נסך אסור מן התורה לא היו אוסרין סתם יינם של עבודה זרה כמו יין נסך ממש. כן נראה לי. באר שבע כאן. ובפתח עינים כתב והרואה דברי הרמב"ם שם בעיניו יראה דמפרשה ביין נסך ממש. ותו אם כונת ראיתו כדפירש הרב ב"ש מאי שיאמיה להזכיר סוגיין והרי ראיה זו היא בכללות מסתם יינן שהחמירו בו כיי"ג. וכבר במגילת אסתר שם ובס' דברי אמת בקונטרס דף צ"א הליצו בעד הרמב"ם. ומיהו גם הרמב"ן מודה שהוא מן התורה וכ"כ בחינוך סימן קי"ב ובס' דינא דחיי לאוין קמ"ח.

⁸ ועי' רמב"ם ע"ז פ"ז ה"ב, שיש בתקרובת איסור לאו משום "ולא ידבק בידך מאומה מן החרם", ועובר אף על הלאו של "ולא תביא תועבה אל ביתך", וא"כ לכאורה אף ביין נסך כן ועיין בלח"מ מאכ"א פי"א ה"א בדעתו שבאמת לוקה שתיים משום ולא ידבק ומשום ולא תביא ופסוק זה אשר חלב זבחימו הוא לגילויי שאף ביין נסך ותקרובת לוקה ואסור בהנאה אבל דעת הרמב"ן בהשנות לסהמ"צ שם, שהלאוים "ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמוהו" ו"ולא ידבק בידך מאומה מן החרם", אינם אמורים אלא על עבודה זרה עצמה, שהיא קרויה "חרם", ולא על יין נסך ותקרובת שלה ועי' בית הלוי ח"א סי' מו אות י ועיין במרכה"מ מאכ"א שם שאיסורי "חרם" ו"תועבה" אינם אמורים אלא לענין הנאת ממון, אבל אכילה ושתיה אינן בכלל האיסור, והשותה יין נסך, וכן האוכל תקרובת עבודה זרה, אינם עוברים אלא על האיסור של "אשר חלב זבחימו יאכלו ישתו יין נסיכם" ועיין העמק שאלה שאילתא קסב אות א, שמן הכתוב "ישתו יין נסיכם" למדים לאסור אף יין שעדיין לא נתנסך ממש לשם עבודה זרה שאם נתנסך ממש אסור כשאר זבח לעבודה זרה, שבכלל זבח כל הקרב והמתנסך לשם עבודה זרה, ואפילו מים אלא שהקצתו ושכשכו לעבודה זרה, שאין זו עבודה כעין פנים,

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

יֹאכְלוּ יִשְׁתּוּ יִין נְסִיכָם יְקוּמוּ וּגו'. וי"א⁹ שְׁעִיקָר אִיסוּר אֲכִילַת תְּקֻרוּבַת עֲבוּדָה זְרָה וּשְׁתִּיית יִין נֶסֶךְ לַמּוֹדִים מִן הַכְּתוּב (שְׁמוֹת ל"ד פְּסוּק טו) פֶּן תִּכְרַת בְּרִית לְיֹשֵׁב הָאָרֶץ וּגו' וְקָרָא לָךְ וְאָכְלָתָּ מִזְבַּחַו פֶּן תִּכְרַת שְׂכַל מְקוֹם שְׁנֵאמַר "פֶּן" אֵינוּ אֵלָּא אֲזַהְרָה, וּבְכֻלָּל אִיסוּר זֶה אָף יִין שְׁנֵתְנֶסֶךְ לְעֲבוּדָה זְרָה, שְׁנִיסוּךְ הַיִּין הוּא עִיקָר הַשְּׂמִיחָה בְּזִבְחָ עֲבוּדָה זְרָה, וְהַכְּתוּב מְשׁוּה אֹתָם בְּעוֹנֵשׁ שְׁנֵא' אֲשֶׁר חֶלֶב זִבְחֵימוּ יֹאכְלוּ יִשְׁתּוּ יִין נְסִיכָם וּגו'.

עיקר ניסוך יי"ז¹⁰ בפני עבודה זרה הוא על ידי הורקת היין ושפיכתו לספלים, כעין ניסוך היין בבית המקדש, וכן נאסר היין כששופכו בקרקע לפני עבודה זרה.

הביא יין לפני עבודה זרה וניסך לפניו מקצתו, וי"א¹¹ שכל הנשאר נקרא יין נסך, שכיון שניסך ממנו קצת נעשה הכל תקרובת. וי"א¹² שאינו נעשה נסך אלא הנשפך.

אלא שלמדים מזה שהקיש הכתוב יין לזבח שכשם שנקרא בשם "זבח" כבר לאחר שחיטה אפילו קודם הקטרה, אף על פי שהקטרה היא עיקר אכילת עבודה זרה, כך אף היין נקרא יין נסך קודם שנשפך לפני עבודה זרה ועיין חתם סופר עבודה זרה דף סב ע"א שכתב "הואיל וי"ז אסור בהנאה שכתב נמי אסור ולא אמר י"ז אסור בהנאה כע"ז ולקמן בתופס דמיו אמר תופס דמיו כע"ז עיי' לה"מ ריש פ"א ממאכלו' אסורו' דבע"ז עצמה איכא תרי לאוין א' לא ידבק בידך מאומ' מן החרם והשני לא תביא תועבה אל ביתך משא"כ בתקרוב' ע"ז ויין שנתנסך ליכא משום לא תביא תועבה ע"ז ולפ"ז גם חליפיו אינו תופס דמיו מן התורה דהרי תפיסת דמיו נפקא לן מלא תבי' תועבה אל ביתך והיית חרם כמוהו כל מה שאתה מהוה ממנו הרי הוא כמוהו וההוא לא קאי אתקרובו' אלא מ"מ חליפיו אסור מדרבנן כמו ע"ז עצמה והיינו תופס דמיו כע"ז ולפ"ז שכתב הוה תרי דרבנן שכתב אטו דמי עצמו ודמיו אטו ע"ז ועוד גזרו גם בסתם יינם: וכן שם דף סד ע"א דביי"ז ותקרובות ע"ז כתב דס"ל לרמב"ם דלית ב'י' לאו דלא תביא תועבה אל ביתך וממילא לית ב'י' נמי משום והיית חרם כמוהו כל מה שאתה מהוה ממנו כמוהו וחליפיו מותר מן התורה רק מדרבנן אסור דומי' דע"ז וע"כ פשיטא להו להקל טפי מדמי ע"ז ממש

⁹ סמ"ג לאוין קמח; וברמב"ן בהשגות לסהמ"צ ובפירושו עה"ת שם, ועי' רמב"ן קידושין נח ע"א, וכן דעת החינוך מצוה קיא. ולדעתם הכתוב "אשר חלב זבחימו יאכלו" וגו' – לא בא ללמד על איסור התקרובת והיין באכילה ובשתייה, אלא על איסורה בהנאה, ועי' ח"י חת"ס ע"ז כס ב ד"ה זבח, שהכתוב ויצמדו וגו', הוא גילוי מילתא בעלמא שאיסור התקרובת והיין הוא אף בהנאה

ועי' יד איתן מאכ"א פ"א ה"א ומהר"ם שיק לתרי"ג מצוות מ' קיב ופי' רי"פ פרלא לרס"ג ל"ת יא, שלדעת הרמב"ם בא הכתוב לאסור כל שחיטת גוי, ואינו ענין לאיסור ע"ז
¹⁰ רא"ש ע"ז פ"ד סי' יג ומאירי ע"ז לג סוף ע"ב

¹¹ תוס' רי"ד (מהדו"ק) ע"ז סב ע"א. מאירי שם נז ע"ב ד"ה כחו של גוי ועי' תמים דעים סי' יח, שהיין ששותים הכומרים בבית ע"ז שלהם הוא יין נסך גמור, ועליו נאמר: ישתו יין נסיכם, ולא נתבאר כיצד עבדו ביין קודם ששתוהו, ועי' תוס' רי"ד ע"ז נז א וב"י יו"ד קכג ד"ה ואני תמה

¹² ואין איסור בנשאר אלא לסוברים שניצוק חשוב הוא חיבור לענין יין נסך, והנשאר בכלי חשוב הוא כמוהו לנשפך ראב"ד ע"ז עב ע"ב, הובא בתורת הבית ב"ה ש"ב (מו א). ועי' חזו"א יו"ד סי' מז ס"ק טו, שמצדד שהמגביה כלי ושופך ממנו נאסר כולו, שע"י ההגבהה נחשב שעושה מעשה בכל היין, ואם רק מטה את הכלי בלי להגביהו ושופך מן היין, אין נאסר אלא היוצא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

שכשך ידו לתוך היין לשם¹³ עבודה זרה, י"א¹⁴ שנאסר היין מדאורייתא שכך היתה עבודתם, וי"א¹⁵ שבשכשוך אין היין נאסר מן התורה, וניסוך מן התורה הוא דוקא בשמגביה את הכלי ושופכו

יין העכו"ם¹⁶ שאין אנו יודעין אם נתנסך או לא נתנסך, והוא הנקרא "סתם יינם" אסור בהנאה כמו יין שנתנסך, וה"ה ליין שיגע בו העכו"ם ודבר זה מגזירות סופרים הוא¹⁷, שמן התורה אין תולים שסתם מחשבת גוי לעבודה זרה, ומיעוט הוא שמתנסך לעבודה זרה ואין חוששים למיעוט מדאורייתא¹⁸ והשותה מסתם יינם רביעית מכין אותו מכת מרדות.

¹³ ועיין ברשב"א ע"ז נט ע"ב בשם הראב"ד שאם לא היתה כוונתו לע"ז אלא שיכשך ידו לכונה אחרת כגון להוציא דבר מה שנפל בפנים אינו אוסרו מן התורה "ומעמא דמילתא דכיון שאין דרך רוב המנסכין להיות מנסכין בלא שכשוך וזה לא שכשך וגם לא נתכוין אלא לנטילת האתרוג הוה ליה מיעוט וספק ומותר אף בשתייה"

¹⁴ רש"י גיטין נב ע"ב ד"ה מנסך וחולין מא ע"א ד"ה שניסך; תוס' ר"ד ע"ז שם; שו"ת הרשב"א ח"ג סי' שע"ה; ע"י רא"ש ע"ז פ"ד סי' יג: ש"מ איכא למימר

¹⁵ א"ר ע"ז סי' קסה: וע"י תוס' גיטין שם ד"ה מנסך בלשון ראשון: "א"א לניסוך בלא הגבהה" וע"י חזו"א שם.

¹⁶ שם ה"ג שו"ע יו"ד סי' קכג סעי' א

¹⁷ ע"י ע"ז לו ב שגזרו על יינם משום בנותיהם, ועיין בשו"ע יו"ד קכג שכתב שהוא גזירה אטו יין שנתנסך ועי"ש ש"ך שהביא את שני הטעמים ובט"ז כתב דמשום בנותיהם נזרו על שתיה ומשום יין שנתנסך נזרו על הנאה וע"י תוס' ר"ד (מהדו"ק) שם כט ב שהוצרכו למעם זה מפני שבסתם אין לחוש אין חוששים בו שמא ניסכו לעבודה זרה ואפילו אם ראינו את הגוי מערה מכלי אל כלי, כל שלא שמענו שכוונתו לנסך, הרי זה מותר מעיקר הדין ועיין תוס' ר"ד (מהדו"ג) שם עב ב.

¹⁸ תוס' ר"ד שם ושם, ע"פ חולין יג א. וע"י חולין שם וש"נ, שלדעת ר"א סתם מחשבת גוי לע"ז, וע"י רשב"א ע"ז נט ב, שלדעה זו סתם מגעם אסור בהנאה, ומשמע שר"ל שמה"ת אסור. ועיין רמב"ן חולין ד ב; ריטב"א ע"ז כט ב; ר"ן ע"ז שם (ט ב בדפי הרי"ף) בשם רבנו שמואל וחי' הר"ן חולין שם. וע"י מאירי ע"ז לה ב ועיין ברמב"ן ור"ן חולין שם ורמב"ן ע"ז לו ב בלשון ראשון, והובא בר"ן שם שאין חוששים ביין של גוי שמא ניסכו, שאילו היה מנסכו לא היה נותנו או מוכרו אחר כך לישראל וכן בריטב"א ע"ז כט ב ע"פ גמ' ע"ז כב ב לענין ע"ז עצמה. וע"י ישוע"י סי' קכג ס"ק ד, שלפ"ז יש להחמיר ביין שלא מכרו הגוי מרצונו, כגון שלקחוהו ממנו בע"כ בחובו, שמא ניסכו. וע"י ריטב"א שם שתמה איך אפשר שימכור יין לאחר שנזרק לע"ז אבל במאירי ע"ז לה ע"ב כתב שדרך הגוי למכור מה שהקריב או ניסך לעבודה זרה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

ובזמן הזה, שאינו שכיח שהאומות מנסכים לעבודת כוכבים¹⁹ י"א שמגע עובדי כוכבים ביין שלנו אינו אוסר בהנאה, רק בשתייה²⁰. וכן סתם יין שלהם, אינו אסור ליהנות ממנו. ולכן מותר לגבות בחובו מן העובדי כוכבים סתם יינם, וה"ה בשאר הפסד, כגון אם עבר וקנה או מכר, אבל לכתחלה אסור לקנותו ולמכרו כדי להשתכר בו ויש מקילין גם בזה²¹ וטוב להחמיר.

דף קו:

ג. איז בין מוסגר ומוחלט אלא פריעה ופרימה

¹⁹ "כתב הב"ח דאפי" שפכי ליה קמי עבודת כוכבים כדרך ניסוך פנים מ"מ כיון דקו"ל דעובדי כוכבים שבח"ל לאו עובדי עבודת כוכבים הן אלא מנהג אבותיהן בידיהן אם כן מה שמנסכים יין לעבודת כוכבים אין קרוי ניסוך כיון דקרינן בהו שאין יודעי' בטיב עבודת כוכבים ומשתמשים דמה"ט נמי אין רגילין לנסך לעבודת כוכבים כלומר אין רגילין לנסך תמיד אלא לפעמים עכ"ל" (ש"ך שם ס"ק ד ועיין בש"ך שם סי' קכח ס"ק ד שדעת הרשב"א שאף בזמן הזה אסור בהנאה כיון שישנם גויים שמנסכים ושייך יין נסך דאורייתא אבל לדינא פסק כמש"כ הרמ"א כאן) אמנם עיין בשו"ת מהריט"ץ (ישנות) סימן יא וז"ל "ועוד ראייה אחרת דדברי הגאונים לא הו' בגויים הללו שהם אדוקים ושפיר מקרו בקיאים בע"ז והסך לה נסכים וכמה תקות הגויים עושין בין הגנות ועל כן לא מבעיא שאסור בשתיה אלא אפילו בהנאה נמי אסור ופורץ גדר ישכנו נחש והס' ליה לזרע ישראל אשר ישמעו דברי הנביאים פה אחד ולא יקבלו עליהם הלילה חלילה". ועיין בב"י שם וז"ל "ואני תמה על דברי רשב"ם בשם רש"י היאך כתבו דגוים בזמן הזה אין רגילים לנסך לע"ז דהא חזונו הני גוים דמנסכו יין ולחם אונים היא להם והיא עיצומה של ע"ז ויש לומר מכל מקום לא מיקרי ההיא נסך כיון דלא שפכי ליה קמי ע"ז כדרך ניסוך פנים אלא שהגלח מקריבו קמי ע"ז ואחר כך שותהו נהי דמיתסר משום תקרובת ע"ז מכל מקום לא מיקריא ההיא עבודה ניסוך ומיהו הני יונים דחזונו להו דלא שתו חמרא עד דאתי גלח וזורק עליו מים טמאים ומתערבים המים טמאים עם היין היה נראה שזריקת המים שזורקים בו הוי ניסוך והרי מים שנתנסכו לע"ז מעורבים ביין אלא דכיון דאינם מנסכים היין לשפכו לפני ע"ז כדאמרן ואי אתה בא לאסור את היין אלא מחמת שנתערבו בו מים המנסכים הוי ליה מים ביין דבטלי כדאיתא בסוף ע"ז (עג.).":

²⁰ ועיין בחכמת אדם כלל עה סעי' א וז"ל וגזירה זו היא מגזירות י"ח דבר שאפילו יבא אליהו לא מהני היתר לאיסור זה שכבר קיבלו עליהם כל ישראל ואיסור זה של סתם יינם אף על פי שהוא קל בעיני העולם ודימוהו לשאר איסור דרבנן אבל באמת האיסור חמור מאוד והשותה סתם יינם עוקר נשמתו ממקום שנשרש בו בקדושה ביין המשומר בענביו ואין לו חלק לעולם הבא והאריכו מאוד בעונש זה המקובלים ונתחבר על זה ספר מיוחד הנקרא יין המשומר והקורא בו תסמר שערות בשרו מגודל העונש וכתבו שקבלה בידם שהשותה סתם יינם יכשל בודאי לבעול ארמית כמו שגזרו חכמים יינם משום בנותיהם (וכן הוא בסמ"ג) ובספר הזכרונות מההסידר' שמואל אבוהב מאריך גם כן בעונשו ולכן כל אדם יזהר בזה מאוד לנפשו ויזכה לסעודת לויתן וליין המשומר ואם נכשל ושתה יין נסך יתענה לפחות המשה תעניתים נגד המשה פעמים גפן שבתורה (לבד משנה תורה) ויתודה ולא ישתה עוד (סוף סימן קכ"ג): ויין שנוגע בו עכו"ם אפילו יין שלנו יש לו כל דין סתם יינם ואין חילוק ביניהם כלל

²¹ רמ"א שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

יש שני פרקים של טומאה אצל מצורע: "הסגר" ו"החלט". ושלושה הם סימני הטומאה, שהנגוע נעשה בהם למצורע מוחלט: שיער לבן (ויקרא יג פסוק ג), פשיון (שם פסוקים ז, ח), מחיה (שם פסוקים י, יא).

אם גזן הנגע הוא כאחד מארבעת המראות, אלא שעדיין אין בו שיער לבן או מחיה, הרי הוא נעשה מצורע מוסגר:

נכנס לבידוד למשך שבעה ימים ונבדק שנית ביום השביעי. אם נראה אחד משלושת סימני הטומאה, הרי הוא נעשה מוחלט. אם הנגע עמד בעינו, גוזרים עליו הסגר שני של שבעה ימים; תחילת ההסגר השני הוא ביום האחרון של ההסגר הראשון; ונמצא כלל ימי שני ההסגרים שלושה – עשר יום.

אם נראה אחד מסימני הטומאה – כעבור ההסגר השני – הרי הוא מוחלט; אם לאו, הרי הוא פטור. בשחין (פסוק יח ואילך) ובמכוה (פסוק כד ואילך) יש רק הסגר אחד, ומחיה איננה סימן טומאה בהם.

משלושת סימני טומאה הללו הרי שיער לבן ומחיה יכולים להיראות מיד – ונמצא המצורע מוחלט "מתחילה"; כנגד זה אין פשיון אלא לאחר הסגר.

מצורע מוסגר²² שווה למצורע מוחלט לעניין שילוח מחוץ למחנה, וטומאה, אין ביניהם אלא פריעה ופרימה, שאינן נוהגות בימי הסגר; והטהור מתוך הסגר איננו נידון בתגלחת וציפורים – כדין טהור מתוך החלט.

אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט לענין טומאה אלא פריעה ופרימה ותגלחת וציפורים שהטהור מתוך הסגר פטור מן התגלחת ומן הציפורים והטהור מתוך החלט חייב בהן אבל טומאת שניהן שוה בכל דבר.

²² רמב"ם הלכות טומאת צרעת פרק י הלכה י

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

